

kommunale politikere har et stort ansvar for; det er ikke kun Folketinget.

Jo, vil jeg sige til fru Tove Videbæk, jeg er bekendt med, at der er folk, der ringer forgæves til et hospice. Og det er også derfor, at vi medgiver, at vi har en underkapacitet på hospiceområdet på et vist antal senge. Vi har nogleoghalvfjerds i dag, og der er behov for 257 i alt. Så vi medgiver, at der er et udviklingspotentiale, som vi har et fælles ansvar for at hjælpe hinanden med at udnytte.

Til fru Henriette Kjær har jeg nok allermest lyst til at bruge et citat, som fru Henriette Kjær selv kom med tidligere på dagen, hvor der blev sagt: Hvad skal vi ellers med det kommunale selvstyre? Jeg vil gerne gentage, at hvis der er nogle private hospicer, der på kort sigt har behov for at få hjælp til at etablere sig, så har de nogle gode samarbejdsmuligheder med deres lokale amter og deres kommuner.

Ester Larsen (V):

»Foråret så sagte kommer«. Denne Kaj Munk-titel dukker op ved tanken om, at ministeren rent faktisk fik udskudt både den endelige stillingtagen til B 59 om hospice og denne forespørgsel om palliativ behandling til foråret under henvisning til, at da ville rapporten fra Amtsrådsforeningen, KL og Sundhedsministeriet foreligge.

Nu er det forår godt og vel, og Folketinget er inde i sin allersidste arbejdsuge, så nu kunne det ikke udsættes længere. Rapporten nåede så også lige at komme på bordet, og godt for det.

For Venstre er det en hjertesag at bane vej for flere hospicer i Danmark. Det er fremragende erfaringer, vi har indhøstet, takket være det private initiativer, som er kommet.

Erfaringerne har udløst et kolossalt folkeligt engagement, og der sidder overalt i landet hospicegrupper, der arbejder dybt seriøst og engageret med at få etableret lokale hospicer, grupper, som utålmodigt venter på at få et operationelt lovgrundlag med sikring af frit valg og en klargøring af byrdefordelingen mellem amter og kommuner.

Det fremgår af rapporten, at den palliative indsats bygges på de grundprincipper, som hospicebevægelsen opstod på for omkring 30 år siden. På den baggrund kan det egentlig godt undre lidt, at Sundhedsministeriet ikke har sikret en repræsentant fra de eksisterende hospicer her i landet sæde i arbejdsgruppen. Det er jo i særlig grad ildsjæle uden for sygehusverdenen, der har æren for, at der er skabt en hel anden opmærk-

somhed på og åbenhed over for de behov, som uhelbredeligt syge og døende har.

Hospicefilosofiens ideal om respekt for det enkelte menneske, dets værdier og livssituation er så at sige kommet udefra til sundhedsvæsenet. Det er godt, at det har kunnet lade sig gøre. Men det er vigtigt, som sundhedsministeren også understregede i sit indlæg i hospicedebatten i januar, at de professionelle ikke overtager døden.

Rapporten giver et godt billede af, hvor stor optagetheden af problemet er overalt i landet. Mange gode kræfter arbejder energisk på at få etableret hospice overalt. Men rapporten viser også, hvor mangelfuld lovgivningen er, og at det er et stort problem.

Lovgivningen begrænser det frie hospicevalg til kun at omfatte tre hospicer. Det har krævet en dispensation fra sygehusloven fra Sundhedsministeriet for at få en kommunal medfinansiering på plads for Kamillianergården. I dag betaler kommunerne en tredjedel af sengedagsprisen på dette hospice, som der altså ikke er frit valg til. Der er heller ikke frit valg til Søholm Hospice, arrangementet med 5 hospicesenge på et plejehjem i Århus, og her betaler Århus Kommune 50 pct. af driften.

Der er tale om et forsøg, men et forsøg, som det vil være uhyre vanskeligt at permanentgøre rent lovligt, for et amt kan ikke lovligt give forskellige tilbud til amtets borgere alt afhængigt af, hvor de bor. Lige adgang er et knæsat princip i sygehusloven, så det haster med at få lovgivningen på plads.

Egenbetalingen, som man opkræver i Århus på Søholm, er også helt uforenelig med principperne i sygehusloven.

Så der er altså i høj grad behov for, at vi får rettet op, som det også fremgår af rapporten.

Det er overordentlig tilfredsstillende, at rapporten er så klar i opfattelsen af, at der er et stort uopfyldt behov for at løfte indsatsen for uhelbredeligt syge og døende. Her er et særligt indsatsområde, som trænger til både politisk og økonomisk bevågenhed. Og i Venstre har vi meget længe været optaget af at få den nødvendige lovgivning på plads.

Vi kan bakke rapportens anbefalinger op og opfordrer regeringen til at gøre realiseringen mulig ved at få tilvejebragt det fornødne lovgrundlag.

Ministeren sagde i sin forelæggelse i dag, at regeringen er positiv over for de hospicer, vi har. Jeg bliver nødt til at bede om et klart svar: Bety-